

יום רביעי ב' בסיון תשע"ה

שו"ת סיכום הדף היומי

מ"ל: n101@okmail.co.il פקס: 03-5709307 ניתן לקבל כל יום לתיבת מ"ל או לפקס.

כתובות - ק"ז

1. מי שהלך למדינת הים ואשתו תובעת מזונות, האם ב"ד יורדין לנכסיו ופוסקין מזונות לאשתו?

א. כששמעו שמת - לכו"ע פוסקין.

ב. כשלא שמעו שמת - רב: פוסקין, כיון שמשועבד לה. שמואל: אין פוסקין.

הוסיף שמואל - מודה רב ב- 3 חדשים הראשונים שאין פוסקין, כיון שאין אדם מניח ביתו ריקן ובוודאי הניח לה ל- 3 חדשים.

2. מה טעמו של שמואל שאין פוסקין?

א. רב זביד: כנראה בעלה התפיס בידה צרורות של מזונות קודם שהלך.

ב. רב פפא: חוששים שמא בעלה אמר לה קודם שהלך 'צאי מעשה ידיך במזונותיך'.

נפק"מ: א. אשה גדולה שיכולה לשמור אבל אין מעשי ידיה מספיקין למזונותיה, ובוודאי לא הסכימה שמעשה ידיה למזונותיה.

ב. קטנה שאינה יכולה לשמור, אבל מעשה ידיה מספיקים עבור מזונותיה.

3. אלו משניות וברייתות ששמעו בהם שבי"ד פוסקין לאשת איש, הגמרא מיישבת לדעת שמואל?

א. הלך למדינת הים ואשתו תובעת מזונות, נחלקו חנן ובני כהנים גדולים האם תשבע אף בתחילה, אבל לכו"ע פוסקין - מדובר ששמעו שמת.

ב. מי שהלך... נחלקו האם נשבעת... ואם בא ואמר פסקתי לה מזונות - נאמן. מדובר ששמעו שמת. [ואם בא - לאחר שמועה].

ג. מי שהלך... ואם בא ואמר צאי מעשה ידיך במזונותיך - רשאי, קדמו בית דין ופסקו - מה שפסקו פסקו - מדובר ששמעו שמת.

ד. מי שהלך... ב"ד יורדים לנכסיו וזנין ומפרנסין לאשתו, אבל לא בניו ובנותיו ולא 'דבר אחר'.

רב ששת ביאר: מדובר שהעמיד אפוטרופוס לפרנסה וברור א"כ שלא הניח צררי או אפוטרופוס. ודחו שא"כ גם את בניו ובנותיו יפרנסו.

אלא ביאר רב פפא: כשענד אחד מעיד שמת - כיון שהיא יכולה להנשא על פיו, נותנים לה אף מזונות.

אבל בניו ובנותיו כיון שאינם יכולים לרדת לנכסיו על פי עד אחד לא נותנים להם מזונות.

מהו 'דבר אחר' - רב חסדא: תכשיט, וכ"ש צדקה. רב יוסף: צדקה, אבל תכשיט נותנים לה כיון שלא ניחא לו שתתנוול.

ה. היבמה - ג' חדשים הראשונים ניזונת משל בעלה, [שכך כתב לה בכתובתה] מכאן ואילך אינה ניזונת לא משל בעלה [כיון שהעיקוב להנשא

לא מחמתו אלא מחמת שאגודה ביבם] ולא משל יבם, [כיון שעדין לא נכנסה לחופה]. אם לאחר ג' חודשים עמד בדין וברח - ניזונת משל

יבם.

והביאר - כיון שלצררי אין לחשוש כיון שעוד לו התקרבה דעתו לגבה, ואף לא למעשה ידיה שהרי עדיין לא השתעבדה לו.

ו. האשה שהלכה היא ובעלה למדינת הים, ובאה ואמרה מת בעלי, רצתה - ניזונת, רצתה - גובה כתובתה.

גירשני בעלי, מתפרנסת והולכת עד כדי כתובתה, ומוכח שאשה שהלך בעלה למדינת הים פוסקין לה מזונות - מדובר כששמעו שמת.

ובזה שאמרה גירשני הפסידה לעצמה, שאל"כ היתה גובה מזונות כל ימי אלמנותה.

ז. כיצד אמרו ממאנת אין לה מזונות - כגון שהלך בעלה למדינת הים, לותה ואכלה עמדה ומיאנה - הבעל אינו פורע חובותיה.

משמע שאם לא מיאנה חייב לפרוע - כיון שלא מתפייסים 'צררי' לקטנה, ואף מעשי ידיה לא מספיקים לה.

להלכה: רב דימי - רבי: פסק לה מזונות, רבי ישמעאל: לא פסק לה. רבין: הדעות הפוכות. וביארו כדלעיל ששמואל מעמיד משנתו ששמעו

שמת.

למסקנא: כרב, ופוסקין מזונות לאשת איש.

4. אלו עוד הלכות פסקו הם?

א. כרב הונא בשם רב: יכולה אשה שתאמר לבעלה איני ניזונת ואיני עושה.

ב. כרב זביד: כלי חרס המצופים עופרת, שהשתמשו בהם בחמץ בפסח או יין נסך וכד' - לבנים או שחורים מותרים, שעופרת מחליק החרס

ואינו בולע. ירוקים אסורים, כיון שמחלחל החרס. ואם יש בהם סדקים בין כך ובין כך אסורים.

5. משנה - מי שהלך למדינת הים, ועמד אחד ופירנס את אשתו, האם גובה מהבעל?

א. חנן: איבד את מעותיו, כיון שהבעל לא אמר לו הלויני ואני אפרע.

ב. בני כהנים גדולים: ישבע כמה הוציא ויטול. וכן אמר ר' דוסא בן הרכינס. א"ר יוחנן בן זכאי: יפה אמר חנן הניח מעותיו על קרן הצבי.